

2. Німецько-український фразеологічний словник - в 2-х т. / укл. В. І. Гаврись, О. П. Пророченко. К. : Рад. шк.,1981.
3. Савченко Л. В. Феномен етнокодів духовної культури у фразеології української мови: етимологічний та етнолінгвістичний аспекти: монографія. Сімферополь : Доля, 2013. С. 68–73.
4. Смирнова К. В. Лингвокультурологический анализ фразеологизмов с гастрономическим компонентом как отражения национального характера испанцев и русских. Русистика. 2013. №3. С. 57-62.

Науковий керівник: кандидат філологічних наук, доцент Поліщук Н.М.

ОСОБЛИВОСТІ ВІКОВОЇ ГРУПИ

Тимофєєв Д.О.

*Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
e-mail: dimitrian2202@gmail.com*

У сучасних соціальних умовах дедалі більшого значення набуває гарне володіння іноземною мовою. Вивченню мов відводиться все більше навчального часу не лише у вузах і школах, а й у дитячих садках.

Зазвичай вивчення іноземної мови в загальноосвітніх навчальних закладах починається з 2го класу, а у спеціалізованих школах та гімназіях, взагалі з 1го класу. Не менш важливим пріоритетом у вирішенні питання, є орієнтація на комунікативно спрямоване навчання учнів іншомовного спілкування, а також важливо знайти такі види діяльності, які були б ефективними та цікавими у вивченні іноземної мови школярами. Проблема оволодіння дітьми 6-10 років другою, або навіть третьою мовою добре висвітлена в науковій літературі, наприклад у Вишневського О.І. «Методика навчання іноземних мов», 2011р.[2]

Якщо подивитись результати різних досліджень,[3] то буде зрозуміло, що дитина оволодіває іноземною мовою легше, ніж доросла людина. Для людини, краще за все, вчити іноземну мову у віці 5-10 років. У цьому періоді уже визначилася локалізація мовних здібностей як у правій, так і у лівій півкулях головного мозку, що означає спроможність дитини сприймати велику кількість інформації, аналізувати її, і адекватно керувати нею як на вербальному, так і на мовленнєвому рівнях. Психологи кажуть, що молодші школяри мають гарну довготривалу пам'ять, їхній мозок досить пластичний, здатний швидко реагувати та переключатися з одного виду роботи на інший, їм властиве володіння мистецтвом імітації. Усі згадані психологічні чинники говорять нам про те, що для вивчення іноземної мови на початковому етапі навчання є все необхідне.[3]

Коли закінчується дошкільний період, формується спрямовування до суспільно-корисної діяльності, здатність керувати власною поведінкою, практично оволодівати мовленням і вмінням співпрацювати з людьми. Все це свідчить нам про те, що дитина переходить до наступного вікового періоду.

Молодший шкільний вік (приблизно с 6-7 до 9-11 років) є важливим у житті дитини- вона йде до школи. Досягши віку 6-7 років, дитина має вже бути готова до систематичного навчання у школі. Майбутній школяр має розуміти, яке місце він займає серед людей і яке місце він займе у найближчому майбутньому(він буде школярем). Таким чином, він відкриває для себе нове місце у соціальному просторі людей.

Перехід до шкільного віку пов'язаний з значними змінами у спілкуванні та відносинах дитини з іншими людьми. Основною діяльністю дитини є навчання, у неї з'являються нові обов'язки, новими стають відносини дитини з оточуючими. Нова соціальна ситуація приводить дитину у строго нормований світ відносин та потребує від неї відповідальності за дисципліну, розвиток виконавчих дій, пов'язаних із набуттям навиків навчальної діяльності. Новий соціум впливає на умови життя дитини та виступає для неї як стрес. Такий вік називається кризою семи років. Це період зародження соціального «Я» дитини.[1]

Зміна самосвідомості веде до переоцінки речей. Старі спонукальні речі змінюються новими. Усе, що пов'язане з навчальною діяльністю, виявляється більш важливим. Криза семи років виникає на основі особистої свідомості.

Спостереження психологів нам кажуть, що спілкуючись, діти переконуються в тому, що іноземна мова є реальним засобом спілкування, і водночас отримують можливість проявити себе. Кожен вчитель має знати, що для молодших школярів зовнішні враження- це сильний відволікаючий фактор. Їм важко зосередитися на складному матеріалі. Їхня увага характеризується невеликим обсягом: вони можуть зосереджено займатися однією справою протягом хвилин 15(у той час як для підлітків це приблизно 45 хвилин, а для старшокласників – від 40 до 50 хвилин). Тому урок для цієї вікової групи школяр не має бути довшим, ніж 35 хвилин.[2]

Що стосується особливості мислення молодших школярів, то воно точне(конкретне). На початковому етапі опанування мовою діти, як правило, засвоюють її наочним шляхом, коли, наприклад, водночас і чують якесь нове слово, і спостерігають відповідний предмет, явище чи дію. Чим молодше дитина, тим більше навчальний процес має опиратися на її практичні дії, бо їй недостатньо лише дивитися та мислити, їй необхідно взяти предмет до рук, тримати в руках, тощо. Усі види діяльності, які є типові для молодшого школяра, мають бути включені в загальний процес уроку іноземної мови. Звичайно, чим більше буде задіяно видів сприйняття, тим ефективніше буде навчання.[1]

Список використаних джерел

1. Формирование культуры речи младших школьников // Начальная школа. – М., 2001. – №10
2. Вишневський О. І. Методика навчання іноземних мов : навч. посіб. / О. І. Вишневський. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Київ : Знання, 2011
3. Формирование речевой деятельности младших школьников на основе дидактических принципов К.Д. Ушинского // Начальная школа. – М., 2001.

Науковий керівник: кандидат педагогічних наук, доцент Титаренко О.І.